

Dag Jef,

Een jaar geleden begon je aan je grote reis.
Een reis die je alleen moet maken.
We hebben beloofd dat we je nooit zouden vergeten.
We zouden meevaren met de vloot van kapitein Jef.
Je ouders, je grootouders varen steeds mee in het kielzog van je schip.
Je zussen, familie, je vrienden meevarend met de vloot van kapitein Jef.
Soms zijn we je kwijt en ben je verdwenen aan de horizon.
Er is zeker iemand anders aan de andere kant die je in het zicht heeft.
Ik hoop dat je ons ook kan zien, de kapitein op zijn brug.
Wij samen de vloot van kapitein Jef.
In het begin waren we verdrietig.
Dit is stilaan verdwenen.
We proberen het een plaatsje te geven.
Nu missen we je.

Het liefst van al willen we dat je eventjes kan aanmeren.
Aanmeren aan bolder 187.
We missen je bij al die mooie dingen.
We missen je bij al die kleine dingen.
De blauwe bootjes, ze geven ons het gevoel dat je heel dicht bent.
De blauwe bootjes ze varen met ons mee.
De bolder aan je graf.
Een plaats waar wij eventjes kunnen aanmeren en heel dicht bij je zijn.
De bolder, een plaats van kalm water, uw plaats van rust.
Tot altijd.

